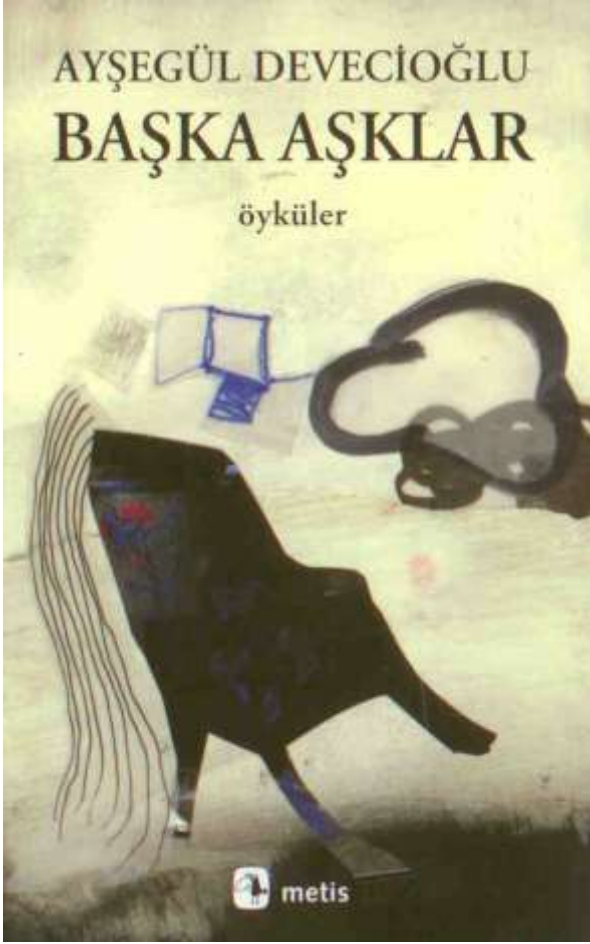

DOSTLUK KİTAP KULÜBÜ / BÜCHEREI DOSTLUK

Stadtbahnbogen 56-57, Hernalser Gürtel, Postfach 337, 1080 Wien, Tel.: 408 27 28, Fax: 408 27 28-4
E-Mail: freundschaft@aon.at

Ablasının yokluğunun farkında bile değildi. Önemli olan, birinin, Koltuk'ta oturmasıydı. Kim olduğu önemli değildi, herhangi biri olabilirdi. Çığığa benzeyen o sesle bağırdığında onunla ilgilenildiği sürece sakindi.

Ablasının kapalı balkonun penceresinden düşmesinden sonra, başsağlığı için yıllardır kapısını çalmadıkları eve gelen komşular ona bakıp 'Bilmiyor, değil mi?' diye fısıldaşmışlardı. 'Yazık, hiçbir şeyin farkında değil, ot gibi işte!' Konuşacak bir şey olmadığından lafı uzattıkça uzatmışlardı.

'Senin eline bakıyor garip, verirsen yiyecek, vermesen yemeyecek!'

Çekyatlardan birinde öne arkaya sallanarak oturuyor, ölü evine getirilmesi adetten olan börek, dolma, kek tabaklarına bakıyordu.

Daha önce Kış Uykusu'ndaki öykülerini okumuştuk Ayşegül Devecioğlu'nun. Bu kez altı öykü ile okur karşısında: Koltuk, Tek Çaresi Ölümmüş, En Çok Karşılaştığım Adam, Kötü, Kurşun Memed ve Xet. Birbirinden farklı coğrafyalarda geçen benzemez hayatları anlatsalar da hikayelerin ortak bir harcı var: aşk; belki varlığından çok yokluğuyla aşk...

Faili meçhul bir cinayete kurban gitmiş dahi babayla muhteris annenin oğlu. İki kadın arasında parçalanmış yazgısının trajik düğümlerini çözmekte kararlı bir (kahr)aman. Toplumun timarhaneye dönüştüğünü görünce çözümü hastaneye gizlenmekte bulan bir bilge. Peş peşe ismarlanmış cinayetleri işlerken, ağır ağır filozoflaşan, cellat geleneğinin son temsilcisi.

Ülkenin, bir düzine sayı çarpıcılığında özetlenen ana açmazları ve bir küme sözcükle çizilen anti-kent İstanbul portresi.

Selçuk Altun, dördüncü romanı Annemin Öğretmediği Şarkılar'da gizemli bir öykü anlatıyor.

